

La nostra Rateta

DIFICULTATS DE LECTURA

- ▶ Llegir en veu alta massa a poc a poc o massa aviat pot dificultar la comprensió del text als oients. Perquè això no passi, has de llegir a una velocitat constant.
- ▶ Llegeix en veu alta els dos primers paràgrafs intentant mantenir sempre la mateixa velocitat.

Ara ens costaria imaginar la vida sense na Rateta, la cusseta de pèl clar que va arribar a les nostres vides com caiguda del cel. Vaja, caiguda del cel exactament no: tirada d'un cotxe, en plena carretera, un horabaixa d'agost de l'any passat.

Anàvem cap a la platja la mare, el pare, el meu germà Pau i jo, que som na Laia. A la recta coneguda com la Llegua Infinita, perquè és molt llarga, vàrem veure un cotxe que s'aturava un moment, obria la porta, deixava una cosa a la carretera i tornava a arrencar a tota velocitat. Nosaltres circulàvem més endarrere i vàrem tardar uns quants segons a **adonar-nos** que es tractava d'un canet que, desorientat, es va posar a caminar perillosament per la calçada.

–Ostres! –va dir el pare mentre aturava el cotxe a un costat de la carretera i baixava per salvar l'animal d'una mort quasi segura.

No va tardar gens a tornar amb la cusseta en braços. Es veia neta i cuidada.

–Ai, la meva Rateta! –va dir el pare–. S'ha de ser molt mala persona per abandonar així un ésser indefens.

–No tenen sentiments! –va dir la mare.

–Ens la quedarem? –va demanar en Pau. I sense esperar la resposta, va continuar–: Podem posar-li Rateta, pare, com l’has batejada tu!

El meu germà volia donar-ho per fet, però sabia prou bé que els pares eren contraris a tenir animals a ca nostra. Deien que comportaven moltes obligacions i que eren una molèstia per viatjar perquè en molts d’hotels i restaurants no els permetien l’entrada.

–La durem a la protectora. Ja sabeu què pensam d’això –va assegurar la mare, que no ens volia crear falses esperances.

El meu germà va guardar silenci, però jo encara vaig **rumiar** una estona què havia de dir per aconseguir el nostre objectiu. Per fi, vaig parlar:

–La podríem tenir fins que tornarem de la mar. Total, només és un mes. Hem fet tants de quilòmetres ja, que no és qüestió de desfer el camí per dur-la a la protectora, no?

Els pares no varen dir que no, de manera que vaig entendre que no s’hi oposaven. Aleshores el pare, en marxa una altra vegada, va advertir:

–Abans de fer-se càrrec d’un animal, s’ha de saber molt bé la feina que dona i pensar-s’ho dues vegades.

Na Rateta, com si ho hagués entès, s’enfilà a la falda de la mare i s’hi quedà tota **arrupideta**. La mare, de tant en tant, li passava la mà per acariciar-la. Estic segura que, quan vàrem arribar a la platja, ja s’havien conquistat mútuament.

No fa falta dir que, passat l’estiu, ningú no es veia amb cor de deixar-la al lloc on duen els animals abandonats. I és que na Rateta ja no ho era: ens tenia a nosaltres i nosaltres la teníem a ella.

adonar-nos: descobrir una cosa que no havíem vist ni notat abans.

rumiar: pensar molt en una cosa.

arrupideta: encongida com si fos una bolleta.

DIFICULTATS D’ESCRITURA

- Completa amb les grafies que correspongui. Després, localitza les paraules a la lectura i comprova que les has escrites correctament.

- cu*eta
- cal*ada
- pla*a
- *uasi

